

Lednový výběr Dvořana

Recepty ze školní jídelny

Milí čtenáři, máme pro vás novou občasnou rubriku. Paní Štefková, vedoucí naší školní jídelny, svolila, že nám sem tam zašle recept na jídla, která pro nás s láskou vaří paní kuchařky. Toto je první z nich, osvědčené florentýnské nudle.

Florentýnské nudle

Suroviny pro 2 lidi: cca 300 g těstovin (nudle hnízda), 1 velká cibule, 3 stroužky česneku, 2 kuřecí prsa, 1 balení mraženého špenátu, 1 niva, 300 g eidamu nebo jiného tvrdého sýra, 1 smetana, sůl, pepř

Postup:

1. Uvaříme těstoviny dle návodu.
2. Na oleji zpěníme cibulku, přidáme maso nakrájené na kousky, restujeme do změknutí.
3. Přidáme sůl, pepř, česnek a špenát. Podusíme a dochutíme solí nebo podravkou.
4. V míse smícháme s těstovinami, přisypeme nastrouhanou nivu a část strouhaného eidamu. Přilijeme smetanu, jen tolik, aby se udělala šťavnatá konzistence.
5. Přendáme do zapékací misky a vložíme do trouby na cca 20 minut. Před koncem pečení ještě posypeme zbytkem eidamu, aby se udělala krustička.

Dobrou chuť!

Jak poznat knihomola?

Časy Vánoc a Silvestra nás minuly. Pro tuto dobu je charakteristické být spolu s rodinou a přáteli, ale co když se vám někdo vyhýbá? Jak si jeho chování vysvětlit? Jako velká šance se nám nabízí otázka, zda dotyčná osoba třeba není knihomolem, jenž tráví čas se svými oblíbenými knihami. V tomto článku najdete jednoduchý návod na to, jak zjistit pravdu a knihomola odhalit!

1. Když vezmu v potaz, že Vánoce byly teprve nedávno, tak by se asi ještě někde dal vyhrabat seznam přání pod stromeček, ne? No, teď už stačí se jen podívat, zda se tu nachází nějaké knihy.

Upozornění: Komiks o superhrdinech nemusí být dostačující důkaz a učebnice matematiky či atlas světa nasvědčují spíše tomu, že člověk je šprt nebo možná tyto učebnice ztratil a nechce je platit.

2. Když už jsem nakousla "dopis Ježíškovi", tak stačí vejít do pokoje prověřované osoby a zkontrolovat poličky. Pokud se na poličkách knihy nenacházejí, nezoufejte a zkuste nahlédnout do skříně nebo do šuplíku, knihomol je může skrývat.

Upozornění: Učebnice ani atlas se opět nepočítají. Pokud se také rozhodnete navštívit pokoj potenciálního knihomola, dejte pozor, abyste o knihy nezakopli, případně neprošli portálem do fiktivního světa!

3. Pokud vás netíží, že vaše pátrání bude odhaleno, prostě přijďte a zeptejte se: „Ahoj, co zrovna čteš?“, „Jaká je tvoje oblíbená kniha?“ nebo „Kolik jsi za poslední rok/měsíc přečetl/a knih?“ Je dost velká šance, že pokud se osoba rozpovídá, je to knihomol.

Upozornění: Je možné, že budete nuceni vyslechnout si hodinové povídání o tom, jak jsou určité postavy úžasné, co autor pokazil a naopak co udělal skvěle. Nestěžujte si i knihomol se potřebuje vykecat.

4. Je zde také šance snadného odhalení na Silvestra. Například když váš kamarád / vaše kamarádka chybí na ohňostroji nebo na párty, je možné, že když mu párty připomenete, ozve se jen: „Cože? Ohňostroj a alkohol (18+!)? Ne, děkuji.“ A už zase kouká do té své knížky.

Jako další možnost se nabízí, že knihomol se účastnil zábavy, ale pak si sedl k hodinám a čekal na půlnoc, aby mohl říkat, že už první minutu nového roku si četl.

Upozornění: Neberte mu tu knihu, mohl by být agresivní.

5. Pokud víte, že dotyčná osoba má oblíbenou knihu, ale nevíte, jestli je to knihomolství, a podle knihy je natočený i film/seriál, jednoduše ho osobě pusťte. Pokud jde o knihomola, dozvíte se věci jako: „Ale tohle má být jinak,“ nebo: „Jenže tohle měla říct jiná postava!“, „Takhle ale vypadat nemá!“, případně i: „Cože?! Co to provedli?!“

Upozornění: Tato tvrzení nevyvracejte, v knihách je popsáno mnoho bojových technik.

Tak jak to dopadlo? Znáte nějakého knihomola či ho přímo chováte doma? Pokud ano, pamatujte, že knihy potěší a kamarád na postěžování si na autora se také často hodí.

(knihomolka) Veronika Sáblová

Prokletá předsevzetí

S příchodem nového roku jsou spojena předsevzetí. Na jednu stranu je to skvělá věc. Skoro každého, kdo si je nastaví, dokážou ze začátku motivovat k jejich dodržování. Můžete si říct, že budete hubnout, více číst, omezíte konzumaci masa nebo snížíte spotřebu odpadu. Každý zde zmíněný tip vás rozvíjí a posouvá dále.

Problém nastává tehdy, když předsevzetí přestanete dodržovat, což nevím jak u vás, ale u mě nastalo vždycky po pár týdnech. No jo, asi jsem do nich nebyl dostatečně zabraný. Svá předsevzetí určitě dokáže dodržet spousta lidí, ale protože mně to moc nešlo, našel jsem si způsob, jak se každým rokem posunout dále. V krátkosti vám ho představím a doufám, že vás přesvědčím, abyste si ho vyzkoušeli.

Tím způsobem jsou jasně definovatelné cíle. Věřím, že spousta z vás už je zná a možná i využívá, ale může se najít někdo, kdo o nich ještě neslyšel. Tyto cíle jsou podobné předsevzetím. Rozdíl je ale ten, že víte, čeho chcete dosáhnout. Na začátku roku si na papír sepíšete seznam cílů. Ten zádrhel ale přichází hned na začátku. Vaše aktivita může být dost obecná, například chtěl bych začít cvičit. Přejde mi, že když si to takto napíšete, můžete postupem času ztrácet motivaci v jeho plnění. A proč? V tom svém cíli nemáte žádný záchytný bod, kterého byste chtěli skutečně dosáhnout. Cíle je dobré nastavovat takové, abyste si mohli říct: „Dokázal jsem to.“ Tak na příklad bych rád začal cvičit 3x v týdnu. Když začnete s cvičením, postupujte po menších krůčcích, abyste se hned na začátku neodradili. Když se postupně dostanete na 3 cvičení týdně, můžete si říct, že jste svůj cíl splnili, a tak si ho na svém seznamu odškrtnete. Těchto cílů si na papír můžete napsat spoustu. Hlavně ale myslete na to, aby bylo reálné je splnit.

Na závěr vám uvedu příklad svého cíle. Od září se snažím omezit spotřebu masa. Ale popravdě to pro mě není úplně lehké, a tak jsem si řekl, že bych na konci roku chtěl dojít do fáze, kdy budu mít maximálně jedno masové jídlo týdně. Až se dostanu takhle daleko, budu si moct tento cíl odškrtnout ze svého seznamu. Samozřejmě to není jen omezení konzumace, ale také nahrazení bílkovin z masa. Takže to rozhodně nebude tak jednoduchý cíl, jak se na první pohled zdá.

Snad vám můj tip na plnění vašich cílů pomohl a doufám, že hned po dočtení si půjdete sepsat svůj seznam. Tak přeju hodně štěstí!

Martin Elznic

Druhá trojpovídka

Telefonát ze záhrobí

Dana se probudila na studené vlhké zemi. S překvapením zjistila, že ji už nic nebolí a že je v úplné tmě neznámo kde. Cítila zvláštní pach zatuchliny a rozkladu, klepala se zimou, byla přesvědčená, že jí z úst unikají obláčky páry. Neviděla vůbec nic. Svou drobnou rukou si zamávala těsně před obličejem, přesto však její oči zůstávaly slepé. Okolní ticho bylo tak dokonalé, že jí trhalo ušní bubínky. Ať byla kdekoli, neměla z toho místa dobrý pocit.

Jak se sem dostala? Složila hlavu do dlaní a pokusila se přemýšlet. Vybavovala si jen takové útržky...

Zapípal telefon a vzápětí se ozval zvuk rozbitého porcelánu. Adélka, která byla celý den jako na trní, upustila hrnek čaje. Horká tekutina a střepy se rozprskly do neuvěřitelné dálky, ale Adélka si toho nevšimla. Na displeji se zobrazil náhled zprávy.

POZITIVNÍ.

„Cos to rozbila?“ ozval se rozzlobený hlas z vedlejšího pokoje. Dana teď litovala, že na ni takhle vyjela. Dvaadvacetiletá, vždycky statečná Adéla neodpovídala. Oči se jí zalily slzami. Poprvé po dlouhé době si uvědomila, jak má svou maminku ráda. Nádech. Výdech. Rychlými kroky ke dveřím.

„Přišly ti výsledky...“

„Aha...“ Vztek se rozplynul jako obláček páry. Nebylo třeba říkat, jak to dopadlo. „A tobě taky?“

„N-ne.“

„Ježiš nešil, to bude dobrý. Je mi pětapadesát, to zvládnou. Přežila jsem horší věci,“ usmála se maminka Dana. Bylo hezké vidět, že o ni má její holčička strach.

Z jednotky intenzivní péče jí v hlavě zůstalo jen pár rozmazaných obrazů. Bylo jí moc špatně na to, aby ji dokázala vnímat. A pak už nic. Jen tma.

Jen tma... Žaludek jí sevřela ledová pěst. Přece není mrtvá?

Ne, to je blbost.

Nebo že by...

Najednou se kolem trochu rozsvítilo. Dana zjistila, že se nachází v jakémsi tunelu. Za jejími zády jej uzavíral obrovský balvan, ale před ní se stáčela cesta kamsi dolů. Vydat se po ní bude snazší než dál přemýšlet.

Zvuk jejích kroků se mnohokrát odrazil od stěn, působilo to velmi nepřírozně.

Jestli jsem opravdu mrtvá, zůstala Adélka na světě sama, blesklo jí zničehonic hlavou. Měla jsem jí to říct. Měla jsem jí to říct už dávno.

Proud jejích myšlenek přetrhly tři páry očí, které svítily ve tmě. Dana se vyděšeně zastavila. Ve slabém světle, které vycházelo neznámo odkud, spatřila lesknoucí se černou srst a tři uslintané čumáky. Trojhlavý pes?

Chtěla křičet, ale selhal jí hlas.

Kerberos, jak se ona příšera jmenuje, ustoupil na stranu a uvolnil tak Daně cestu do Hádovy říše mrtvých.

Pěšina se klikatila dál a dál. Když už si Dana říkala, že se na konec snad nikdy nedostane, otevřela se před ní obrovská jeskyně.

Její rozměry nebylo možné odhadnout, strop i stěny se ztrácely v nedohlednu. Bylo tu trochu světleji než v chodbě, avšak bylo to tu snad ještě tísnivější a smutnější. Ozývalo se tu šplouchání řeky, mnohokrát opakované ozvěnou. Vůbec to neznělo jako voda, spíš jako by nařikal celý orchestr.

Cháron měl, jako vždy, ne právě dobrý den. „Tak si nastupte, ženská, nebudu na vás čekat věčnost.“

Mince, kterými si dřív nechával platit za převoz přes řeku Styx do Hádovy říše, už dávno přestal vybírat. Nebožtíci je u sebe neměli a v podsvětí karty prostě neberou.

„Prosím vás, opravdu jsem mrtvá?“ odhodlala se Dana k netradiční otázce.

„Jo.“

„A mohla bych si tu někde zavolat? Potřebuji něco říct své dceři.“

„Prosím?“ Chárona jen tak něco nepřekvapilo, ale s tímhle požadavkem ještě nikdo nepřišel.

„Nutně potřebuji něco říct své dceři,“ opakovala Dana nešťastně.

„Měla jste na to přece celý život.“

„No ano, ale...“

„Tak proč jste to neudělala?“

Dana se na něj zlomeně podívala. Vyhublý ošklivý stařík v umazaném roztrhaném prostěradle jí její pohled oplatil s pohrdáním.

„Byla jsem sobec.“

Dana seděla v čekárně před Hádovou kanceláří. Podařilo se jí vymocit si audienci u boha podsvětí. Musí, musí to Adélce říct.

Zavřela oči a spatřila Adélku, jak sedí ve svém pokoji a učí se biologii. Otočená zády k ní, shrbená nad přílišně tlustou knihou. Chtěla se stát doktorkou, od nepaměti se chtěla stát doktorkou. Dana, která byla ráda, že udělala maturitu, obdivovala tuhle její cílevědomost. Nechápala, jak jí lezou informace do hlavy, ale věděla, že jednou bude mnohem chytřejší než ona. Byla prostě po tatínkovi. Ten byl taky lékař.

Kdysi se snažila jí její sen rozmluvit. Je to tak náročné povolání... Přece se takhle neobětuješ... Ale kdepak. Tvrdohlavá byla taky po Zdeňkovi. Ale vzhledově byla (naštěstí) po ní. Dlouhé černé vlasy a drobná postava, veliké černé oči a brýle. Moc jí slušelo barevné oblečení, třeba to bláznivě oranžové tričko.

Ale co s ní bude teď, když zůstala na světě sama? Je jí dvaadvacet, to je moc brzy, aby žila jako sirotek. Vždyť teď, když jí umřela maminka, už nemá žádnou rodinu.

Dveře Hádovy kanceláře se najednou rozletěly. „Vaše žádost byla zamítnuta. Odejděte prosím,“ říkal jakýsi svalnatý muž v prostěradle nešťastnému pánovi, který zřejmě taky nebyl tak docela smířen se svým osudem.

„Ale...“ pokusil se zoufalec o protest.

„Žádná ale. Utíkejte se napít z řeky Léthé, na všechno zapomenete a uleví se vám. To je úředně stanovený postup. Další!“

Na radě byla Dana. Po téhle scéně se jí do kanceláře moc nechtělo. Z vystupování před lidmi měla vždycky strach, jak má tedy o něco žádat samotného Háda? Ale musí to zkusit, jde přece o Adélku. Nádech. Výdech. Rychlými kroky vešla, než ztratí odvahu.

Luxusně zařízené místnosti nevěnovala pozornost, její oči okamžitě našly pracovní stůl a za ním neobyčejně podmračeného muže. Co tu všichni mají proti běžnému oblečení, napadlo ji, když zjistila, že i on má na sobě prostěradlo, sice čistě bílé a ozdobně našasené, ale přece jen prostě prostěradlo.

„Tak co chcete?“ zeptal se Hádes nevrle. Velmi jí připomínal Chárona.

„Dobrý den, prosím vás, ráda bych zavolala své dceři.“

„Co je to za blbost? Jak byste se tvářila, kdyby s vámi chtěla mluvit vaše mrtvá dcera Aneta?“

Danu zamrazilo. Jakto že to ví? Ale nenechala se vyvést z míry. Tohle bylo životně důležité. „Tady nejde o mě. Adélka musí vědět, že má tátu.“

Anežka Malínská

Starý Karl seděl na chodbě na kovové stoličce u malého, taky kovového stolku, na kterém ležela červená Nokia 5110. Seděl tam stejně jako každý den. Stolička ho dnes ovšem obzvlášť studila. Proč mají v podsvětí tak rádi kovové stoličky? Byly doslova všude, v každé místnosti, v každé kanceláři, na každé chodbě; díky jejich nevýraznosti si jich ale nikdo nevšiml, tedy nikdo kromě Karla, který je z hloubi duše nesnášel.

A tak tam seděl, ten starý, často sobecký Karl. Rukou si podpíral bradu a jeho znuděný výraz jasně dával všem kolemjdoucím najevo, že svou službu nesnáší.

Jeho prací bylo obsluhovat telefon – doslova jediný v celém podsvětí. Víc jich nebylo potřeba, jelikož mrtví si s živými moc často volat nepotřebují, především protože spousta smrtelníků neví, že to vůbec jde.

Karl podsvětní telefon k vlastní potřebě použil pouze jednou – aby se omluvil svému živému kolegovi z kanceláře, ve které během života pracoval, protože mu jednou v roce 1996 snědl bagetu, kterou si přinesl k obědu a nechal ji bez dohledu ve společné kuchyňce. Tento hřích byl také důvodem, proč starý Karl musel hlídat málokdy používaný telefon; horší práce v celém světě mrtvých totiž nebyla.

Bylo to už sedm měsíců od doby, kdy si někdo přišel někam zavolat. Ten někdo byl navíc Hádes, který si chtěl od živých objednat novou sešíváčku, protože jeho stará se mu rozbila.

Karl nečekal, že by si zrovna dnes někdo chtěl zavolat a udělat jeho posmrtný život zajímavějším, když v tom se k němu přišourala žena ve středním věku. Neměla na sobě prostěradlo jako všichni ostatní, musela tu být nová. Vypadala šťastně, zděšeně a vyčerpaně zároveň.

„Dobrý den, pan Hádes mi dovolil zavolat si a odkázal mě na vás,“ řekla nervózně a zírala u toho na ošuntělou Nokii na stole.

Karl zase zíral na ni. Byl tak zaskočený, že nevěděl, co říct.

„Ale... ale ovšem! Telefonní seznam tu nemáme, snad si tedy číslo pamatujete. Půjdu za roh, ať máte soukromí,“ vypravil ze sebe nakonec.

Zvedl se a se shrbenými zády nemotorně odešel za roh chodby – věděl, že odtamtud uslyší všechno, co bude žena říkat; o to taky šlo. Věřte, že po tom, co sedíte na zadku na stejném místě sedm měsíců a všechny vaše dny vypadají úplně stejně, oceníte trochu drama.

Žena vytočila číslo. Bylo slyšet vytáčecí tón, zvuk, který drásal Karlovy uši. Pak začala mluvit.

„Adélko? Zlatíčko? Ahoj, tady máma. Ano, jo, umřela jsem, jsem asi v podsvětí. Asi. Ale mají tu telefon. Ježíš, Áďo, neplakej! Vždyť budu brečet taky! Musím ti něco říct. Klid. Je to urgentní. Poslouchej. Možná se na to posad'. Co? Jo, dobře. Poslouchej. Ten virus – jo, covid. Může za to laboratoř, se kterou táta spolupracoval. Selhalo tam chlazení. Ten virus... zkoumali ho, ale unikl. Podruhé. Poprvé ten únik nebyl tak velký, jen zkoumali chování toho viru, ale nějak se dostal z laboratoře a... zabil Anetu. Jo. Ségra umřela kvůli neschopnosti těch pracovníků...

Já vím, je mi to líto. Pořád to bolí, ani si nezvládnou představit, jaký to pro tebe musí být šok. No a druhý únik způsobil pandemii. Ne, nezačalo to v Číně. Nechápu, jak se to mohlo stát – všechny ty kontroly... jo, přesně. A táta... víš, jak jsem ti řekla, že zemřel s Anetkou při bouračce? Tak... on vlastně žije. Anetku zabil ten virus při prvním úniku. Táta se na sebe samotného hrozně naštvál a odešel pryč od lidí, což nechápu, když to nebyla jeho chyba – teda myslím, vždyť to jen byla laboratoř, do které posílal odběry... ale žije. Byla jsem s ním v kontaktu, než jsem umřela. Promiň! Já vím... já vím. Měla jsem ti to říct hned, ale nechtěla jsem tě rozhodit a později jsem ti to už říct nemohla, protože jsem věděla, že se na mě naštvěš, což jsem nechtěla, byla jsem hrozný sobec. Prosím, poslouchej, nevím, kolik mám času. Táta je lékař, to víš. Přestal na nějakou dobu sloužit a s kolegy se pokoušel najít lék na covid, testovali ho na laboratorních zvířatech, ale prý se choval hrozně divně... sice vyléčili to podělaný onemocnění, ale ty vedlejší účinky... bylo to šílený. Ano, přišli na lék. Ano. Ne. No, ti potkani se po podání začali chovat tak... tak divně. Takže ten lék nefungoval. Nebo jako jo, ale vlastně ne. Ale možná kdyby ses s tátou spojila a pokusila se najít, kde je v tom léku chyba, přišli byste na účinnou léčbu... jsi strašně chytrá. Medicíně rozumíš už teď, zvládla bys to. Vážně? Ty jsi opravdu neskutečná. To zvládneš. Hele, číslo na tátu je – Adélko? Haló? Áďo?! Á–“

Najednou se zpoza rohu přirítíl starý Karl.

„Je mi líto! Vypršel čas! Každý hovor má časový limit! Čas vypršel! Huš! Každý má právo volat jen jednou za den! Běžte!“

Žena na něj zmateně zírala.

Nakonec odešla pryč.

Žádná taková pravidla ohledně hovorů neexistovala. Každý si mohl volat kolikrát za den chtěl, časový limit taky neexistoval – to jen Karl vytáhl rušičku.

Nechtěl, aby byl koronavirus léčen, protože by to zastavilo proud nově přichozích mrtvých, které virus zabil, což by znamenalo, že by si zase několik měsíců nikdo nepřišel zavolat a on by se zase celé měsíce nudil.

Pomaloučku se posadil na židli. Mnul si bolavá kolena a bál se, co bude dál. Rozčilený, zaskočený, rozrušený, starý sobecký Karl se bál, co bude dál.

Tereza Lafková

Zdeněk visel pohledem na mobilu. Obvykle mu odepsala hned do druhého dne. Co se děje? Dana nemohla bezdůvodně přerušit komunikaci. To na ni nesedí.

Zdeněk si vzdychl. Pomalu si mnul spánky. Po chvilce přerušil krouživý pohyb a nějakou dobu nehnutě seděl. Vzal do ruky mobil a otevřel odeslané zprávy.

„Dano, jak vám s Áďou vyšly ty testy?“

„Danielo, jste s Adélkou v pořádku?“

„Danuško, ozvi se prosím.“

Zhluboka se nadechl. Vytočil číslo a nechal mobil chvíli vyzvánět.

Adélka ležela zhroucená na gauči a tiše plakala. Vůbec nechápala, co se děje. Těžce se vyrovnávala se ztrátou své maminky a před pár hodinami s ní mluvila po telefonu. Co se to děje? Zbláznila se? Jakákoliv jiná varianta jí přišla šílená.

Ale ten hlas zněl tak opravdově... Vždy, když měla maminka strach, byl její hlas trochu nakřáplý a začala mluvit rychleji. Přesto jí vždy bylo jasně a zřetelně rozumět. Není šance, že by ji během hovoru nějak přeslechla. Podsvětí... Anetka... Virus... Tatínek.

Vysvětlení smrti malé sestřičky by dávalo smysl, ale pořád to všechno bylo strašně divoké a neuvěřitelné. Adélu z toho začala bolet hlava.

Zazvonil mobil. Adélka sebou trhla, jako by slyšela střelbu. Podívala se na svůj mobil. Nic.

Někdo volá mámě? Vyskočila z gauče a vyřítla se do kuchyně za zvukem vyzvánění. Popadla mobil. Na obrazovce svítilo jméno Zdeněk. „H-haló?“

Ticho.

„Haló? Kdo je ta–“

Kdokoliv mamince volal, ihned zavěsil. Co se to sakra děje? Kdo je Zdeněk?

Dana měla usazené oči. Jako hromádka neštěstí se ploužila zpět k Hádově kanceláři. Přistoupil k ní svalnatý muž v prostěradle. „Už jste zpátky? Postavte se do fronty k řece Léthé. Všechno zapomenete. Bude vám lépe.“ Vzal ji jemně za ruku a popostrčil ji směrem k dlouhému zástupu. Dana vzlykla.

Ze dveří kanceláře se vyřítíl Hádés. Vypadal podmračeněji než před pár minutami. Zavadil pohledem o Danu a přes tvář mu přelétl výraz překvapení.

„To byl hodně rychlý hovor,“ zamumlal a prošel okolo.

Dana se zarazila. „Cože?“ Otočila se na svalnatého muže vedle sebe. „Jak to myslel?“

Muž pokrčil rameny. „Tady hovory obvykle trvají desítky minut. Někdy i hodiny.“

„Ale-ale...“ Dana se zakoktala a ukázala směrem, odkud přišla. „Tamten muž mi ten hovor zarazil... Řekl, že jsem vyčerpala svůj časový limit... Co to... Co to znamená?“

Muž v prostěradle se zamračil. „Co vám řekl?“

Adélka s dumavým výrazem upřeně hleděla na mamčin mobil. Od podivného hovoru uběhlo čtvrt hodiny a od té doby se nic nestalo. Celou dobu na Adélku zírala zamknutá obrazovka. Jaký pin mohla maminka na mobilu mít? O tuto informaci se se svou dcerkou nikdy nepodělila. Co se mobilu týkalo byla vždycky nevšedně tajnostkářská. Častokrát do něj svižně tūkala, a jakmile se k ní kdokoliv přiblížil, rychle ho zamkla.

Adélka to nikdy moc neřešila, ale bylo to zvláštní. A dost nepraktické.

Zamknutá obrazovka zhasla. Adélka zklamaně vzdychla a zavřela oči.

A ihned ji vylekalo vyzvánění mamčina mobilu.

„Já jsem-já-já jenom...“ Karlovi se strachy klepala bolavá kolena. Už když se rozhodl utnout ten hovor, hlodala v něm pochybnost. Co když to zjistí jeho nadřízení?

Na tuto otázku měl brzy získat odpověď.

Svalnatý muž na něj povýšeně shlížel. „Hádés už je na cestě sem. Bylo by lepší, kdyby ses dokázal vymáčkout hned. Pán nerad ztrácí čas.“

Karl nasucho polkl. „M-m-mr-mrzí mě to...“

Muž pozdvihl obočí a pomalu přikývl. „Ještě něco?“ Karl zavrtěl hlavou.

Klapavý zvuk oznámil Hádův příchod. „Co se děje?“ zamumlal chraplavým hlasem. Svalnatý muž v prostěradle mu stručně popsal situaci. Hádés se bez jakékoliv emoce podíval na Karla.

„Nakonec uznal svůj hřích a řekl, že ho to mrzí. To je všechno,“ vysvětlil muž.

Hádés chvíli zíral na Karla a mlčel. „Do Tartaru s ním,“ zabručel. Karl se sesypal. Hádův pomocník tiše přikývl.

„Ještě něco?“ otočil se Hádés.

Dana se tiše připomněla. „Mohla bych si ještě jednou zavolat?“

Svalnatý muž se podíval na Háda. Bůh podsvětí s ním chvíli držel oční kontakt, pokrčil rameny a odešel.

Dana nechápavě sledovala scénu před sebou. Svalnatý muž na ni jednou kývl.

Adam Kaprál

Budete si, milí čtenáři, muset domyslet, jak náš příběh skončil – přišel za námi totiž nějaký Karl a řekl, že jsme překročili limit znaků.

Dreamteam trojpvídky

Jak psát deník

Nikdy mě nenapadlo, jak kouzelné jsou deníky. Možná si myslíte, že psát si deník je složité a musí to mít nějaká pravidla, nikoli. Můžu vám pomoci několika radami.

Deník jsem si začala psát, když mi bylo deset. Do té doby jsem to nedokázala jinak, než že jsem si v denících různě vymýšlela, aby můj život vypadal zajímavě nebo víc podle mých představ. Vždycky jsem zkusila začít normálně, ale potom se to nějak zvtlo. V deseti jsem se rozhodla to změnit. Začala jsem si zapisovat, co se jednotlivé dny událo, ale po méně než měsíci jsem začala zapomínat, a tak jsem vždycky jen jednou za čas zapsala, co se stalo. A takhle to šlo vždycky. Motivace přišla s novým deníkem a opadla po měsíci.

Přišlo mi to normální, zapisovat jen události bez většího citového zabarvení a okolností. Jenže pak jsem našla dědovy deníky. Jeden z puberty a druhý, který psal už v dospělosti a vracel se ve vzpomínkách k tomu, co se stalo za jeho života. Zjistila jsem, že mnohem zajímavější byl deník z jeho mládí, kde psal všechny svoje pocity, jak se mu líbilo tohle děvče a druhý den zase jiné. Stačilo jen pár řádek plných pocitů. A to mě motivovalo.

Začala jsem zapisovat svoje pocity z věcí, které se ten den udály, a díky tomu mi došlo, že můj život není vůbec jednotvárný a obyčejný. Každý den nebo dva se stane něco zajímavého, co v mém srdci vyvolá určitou reakci. Občas si představuju, že jednou, až budu slavná (určitě), někdo najde moje deníky a přepíše je do životopisu, jako deník Anny Frankové. Tam taky můžeme vidět, že přestože venku se odehrávala druhá světová válka, ta dívka přemýšlela o tom, jestli jí dobře rostou prsa nebo že se jí líbí Petr. A o tom to je. V učebnicích se jednou budeme učit o koronaviru, ale my všichni máme svoje starosti. Takže pokud si chcete psát deník, tak do toho! Každý si to může přizpůsobit podle svého. Můžete ho doplňovat kresbami, psát hezké nadpisy nebo třeba jako já si každý večer napsat, co jste dnes udělali pro sebe a pro ostatní, udělá to radost. A nakonec přidat nějakou otázku, na kterou si sami odpovíte. Např.: Jaká je moje oblíbená kniha? Můj deník teď vypadá takhle. Krása co?

Hanka Mariánková

Olympijské hry v Pekingu

Část první

Katastrofa pro životní prostředí?

Peking se v únoru stane prvním městem, které pořádalo zimní i letní olympijské hry. Už nějakou dobu je však zřejmé, proč se o to ještě nikdo nepokusil. Sen mnoha měst o pořádání olympijských her se v posledním desetiletí stal dost nereálným. Cena, vynaložená práce a vážné škody na životním prostředí jsou hlavními důvody, proč byli uchazeči od organizace her v poslední době odrazeni. Být uznáván jako město, které hostilo „nejlepší olympiádu všech dob“, už se opravdu nevyplatí. S nadcházejícími olympijskými hrami ve Francii, Itálii, USA a Kanadě je nám však přislíbena nová udržitelná zelená cesta, která bude přínosná pro občany těchto měst i po ukončení her. Peking však musí být z tohoto seznamu vyloučen, protože to, čím mají být nadcházející hry, je velký, ne tak zelený otazník.

Jako příklad. Na chvíli se staneme organizátory venkovních areálů. Musíme vyřešit několik menších komplikací.

PROBLÉM Č.1. V okolí Pekingu se nenachází žádné hory. Jako organizátoři tento problém obekjdeme vystavěním nové vesnice Zhangjiakou. Více vesnic pro olympijské hry není žádnou novinkou. Tyto dvě vesnice mají ale vzdušnou čarou vzdálenost 220 km. Dobře, to taky nevádí, podávám návrh na příští olympijské hry v Chorvatsku s lyžařským centrem v italských alpách.

PROBLÉM Č.2. Město Zhangjiakou se nachází uprostřed pohoří. V horách se v zimě pohybuje silný vítr a teploty kolem -20°C . Toto vysušené pohoří nemá žádný sníh. Jak to vyřešíme? Pojdme natankovat všechnu vodu z okolních, již téměř vyschlých jezer. (Jak moc by to mohlo ovlivnit lidi zde žijící, o tom pojednám příští týden.)

Poté, co jsme stovky hodin pomocí hodně energie využívali sněžná děla, máme 2 miliony metrů krychlových sněhu.

PROBLÉM Č.3. Po uvedení teplotních podmínek v pohoří se nelze divit, že se v Zhangjiakou nenachází sjezdovky. Nevadí. Posekáme nějaké stromy, vystavíme pár lanovek. Není problém.

PROBLÉM Č.4. Co to? Hory kolem Zhangjiakou jsou dlouhodobě chráněnou krajinou rezervací? No tak prostě dané kopce, na kterých bude vystavěna sjezdovka a později zůstanou opuštěnou zničenou krajinou, označíme jako části, které nespádají do rezervace.

Tady, dámy a pánové, máte, cituji čínského mluvčí, „nejekologičtější olympijské hry dosud“.

Příští týden se vraťte, protože v druhém díle se znovu zaměříme na olympijské hry a jejich problémy.

Kavárenský výlet č. 2

Mí milí čtenáři, vítám vás u dalšího dílu kavárenských výletů. Tentokrát to však nebyl výlet kavárenský, nýbrž výlet *čajovenský*. Vypravila jsem se totiž do vám asi známé kralupské Ametystové čajovny. Nešla jsem tam však jen tak, měli jsme tam schůzku redakce tohoto školního časopisu.

Schůzi jsme měli ve tři. Naštěstí jsem dorazila včas (narozdíl od jiných...). Hned jsem byla majitelkou čajovny nasměrována ke stolu, kde už seděla část redakce. Usadila jsem se mezi ně. Rozhlédla jsem se okolo sebe. Interiér je laděn do dřeva, hraje tam příjemná relaxační hudba. Vyčkávali jsme na opozdilce a mezi tím si povídali o všem možném. Po chvíli se k nám přiblížila obsluha. Vybírali jsme z bohaté nabídky různých čajů. Já se nemohla rozhodnout, tak jsem si na doporučení obsluhy dala japonský čaj Sencha. Poté přišli dva opozdilci, kteří si také objednali své čaje. Posléze jsme se pustili do vášnivé diskuze o škole a věcech školy se týkajících. Mimo jiné nás také napadlo, že bychom mohli na jaře požádat o studentský grant na potřeby časopisu. Pak si Martin Elznic, který tuto schůzi organizoval, uvědomil, že má vlastně pro nás sedmibodový program věcí, které musíme probrat, tak jsme se do toho pustili. Za chvíli nám obsluha přinesla čaje. Ke každému čaji nám něco zajímavého paní majitelka řekla, což bylo příjemné, alespoň jsme věděli, co pijeme a jaký to na nás má účinek. Zjistila jsem například, že na různé čaje se používají různé konvičky a některé čaje, například moje Sencha, jsou tzv. vícenálevové, což mne, nebudu lhát, překvapilo. Znamená to, že čajové lístky můžeme opakovaně zalít horkou vodou a opět čaj vypít.

Probírali jsme vše možné, plánovali budoucnost časopisu a jednoduše se moc bavili. Hodně jsme se nasmáli. Čaje, které jsme si objednali, byly výtečné.

Po asi 4 hodinách jsme došli k tomu, kdo bude psát jaké články, jaké se chystají rubriky, a vy, milí čtenáři, se máte rozhodně na co těšit. A protože se již nachýlil večer a konec setkání, v dobrém jsme se rozešli do svých domovů.

Čajovnu bych doporučila, cítila jsem se tam příjemně. Na kralupské poměry je dražší, přesto se vyplatí Ametystovou čajovnu navštívit pro její hezkou atmosféru a zážitek z výborných čajů.

Hamrová Eliška

Zlaté Glóby

Jako každý rok se i letos, konkrétně 9. ledna od 18:00 (pondělí 3:00 SEČ), pořádalo udílení filmových cen, Zlatých Glóbů, pro které je typické třeba vystupování filmových hvězd na červeném koberci ještě před udílením. Tento rok však akce proběhla mnohem komorněji. I když se jako každoročně konala v hotelu Beverly Hilton v Kalifornském Beverly Hills, udílení se z hygienických důvodů muselo obejít bez červeného koberce a celé akce se zúčastnilo jen pár diváků. Zlaté Glóby ani nebylo možné sledovat živě a výsledky jste se mohli dozvědět jen ze sociálních sítí. Show byla trochu ovlivněna i z politických důvodů, ale to tu radši nebudu rozpitvát. Tak či tak udílení se uskutečnilo, tak se pojďme podívat, jak vlastně dopadlo.

Nejvíce nominací (7) získalo westernovské drama v produkci Netflixu, Síla psa. Snímek se odehrává v roce 1925 v americké Montaně. Hlavních rolí se ujali Benedict Cumberbatch, Jesse Plemons, Kirsten Dunst a Kodi Smit-McPhee. Poslední jmenovaný získal za svůj výkon i nominaci na Zlatý Glóbus, kterou proměnil, další dva Glóby si film odnesl za nejlepší drama a nejlepší režii (Jane Campion).

Druhý film také se sedmi nominacemi, Belfast, vyprávějící o rodině v 60. letech 20. století v severním Irsku, proměnil pouze jednu nominaci, a to za nejlepší scénář (Kenneth Branagh).

Dalším filmem, který získal tři Glóby (ze čtyř nominací), se stala West Side Story od Stevena Spielberga. Film je natočen podle původního stejnojmenného muzikálu z roku 1961, získal ocenění za nejlepší film nebo muzikál, nejlepší herečku v komedii nebo muzikálu (Rachel Zegler) a za nejlepší herečku ve vedlejší roli v komedii nebo muzikálu (Ariana DeBose).

Za nejlepší herecký výkon v dramatu byl oceněn Will Smith za film Král Richard: Zrození šampionek. Pro Willa je to vůbec první Zlatý Glóbus.

Cenu za nejlepší herečku v dramatu si odnesla Nicole Kidman za film Ricardovi.

Za nejlepšího herce v komedii nebo muzikálu obdržel cenu za svůj herecký výkon Andrew Garfield ve filmu "tick, tick... BOOM!"

I Češi se mohli radovat alespoň z nominace, a to konkrétně za nejlepší animovaný film, protože mezi nominovanými byl i film v české koprodukcí, Moje slunce Mad. Oceněn byl však nakonec film Encanto.

Nejlepším cizojazyčným filmem se stal japonský film Drajev maj kár.

Za nejlepší hudbu byl oceněn Hans Zimmer, který vytvořil hudbu k filmu Duna (doporučuji) a cenu za nejlepší originální píseň dostali Billie Eilish a Finneas O'Connell za píseň "No Time to Die" ke stejnojmenné a taky poslední bondovce s Danielem Craigem.

A teď pomalu přejdeme od filmové kategorie k televizní. Nejvíce ocenění získal seriál Boj o moc (3) a to konkrétně za nejlepší televizní dramatický seriál, nejlepšího herce v dramatickém seriálu (Jeremy Strong) a za nejlepší herečku ve vedlejší roli v seriálu nebo TV filmu (Sarah Snook).

Nejlepším komediálním nebo muzikálovým seriálem se stal seriál Hacks, který zvítězil ještě v kategorii nejlepší herečka v seriálu – muzikál nebo komedie (Jean Smart).

Nejlepší herečkou v dramatickém seriálu se stala Michaela Jaé Rodriguez za výkon v seriálu Posé. V kategorii nejlepší herec v seriálu – komedie nebo muzikál si cenu vybojoval Jason Sudeikis (seriál Ted Lasso). Nejlepším hercem ve vedlejší roli v seriálu nebo TV filmu se pak stal Yeong-su Oh, který si zahrál v jihokorejském seriálu Hra na oliheň.

V kategorii nejlepší minisérie nebo TV film vyhrála minisérie Podzemní železnice. Nejlepší herečkou v minisérii nebo TV filmu se stala Kate Winslet (Mare z East Townu) a nejlepším hercem byl zvolen Michael Keaton (Dopesick).

To by ode mě bylo vše. Doufám, že jsem na nic nezapomněla a že jste se třeba dozvěděli něco zajímavého.

Klára Sitařová